

„Hansine!“ kaldte han, da hun allerede var kommen et godt Stykke bort.

Hun lod, som om hun ikke hørte ham, og fortsatte sin Gang.

„Hansine!“ kaldte han igen, og denne Gang med sin Stemmes fulde Styrke, — og da standsede hun, ligesom magtstjaalen.

Han gik hen til hende og sagde:

„Hvad er der dog ivejen med Dem, Hansine? Og hvorfor er De saadan imod mig?“

Lyden af hans Stemme ligesom vakte hende. Hun vendte sit Ansigt bort og vilde atter gaa. Men da holdt han hende tilbage ved Armen og udbrød helt forfærdet:

„Nej, nej — saaledes maa De ikke gaa herfra. Hvad er der dog ivejen, Hansine? Har jeg gjort Dem noget ondt? Eller har andre? ... Vil De ikke betro Dem til mig? Jeg forsikrer Dem, jeg er Deres Ven.“

Hun forsøgte med Magt at vride sig fra ham; men han holdt fast.

„Jeg slipper Dem ikke, før De har talt til mig. For Himlens Skyld, Hansine — hvad har jeg gjort Dem?“

„Lad mig gaa!“ sagde hun hæst, — og der var baade Rædsel og Bønfaldelse i hendes Røst.

Han blev bange og turde ikke længer holde paa hende. Og dog flygtede hun ikke. Hun gik blot et Par Skridt, standsede saa med Armen trykket for Øjnene, som om det svimlede for hende.

Emanuel stod ganske raadvild. Var hun syg? ... Hans eget Sind var i et saadant Oprør, at han næppe formaaede at beherske sig. Thi just i dette Øjeblik kom han til fuld Klarhed over sine Følelser for denne unge Pige. Han vidste det nu — han elskede hende! For første Gang i sit Liv følte han Kærligheden flamme op i Hjertet og betage Sind og Sanser. Han elskede hende! Ja, han saa det nu — hende var det, hans Ungdomsdrømme havde aabenbaret ham, hende, han hele sit Liv havde længtes efter!

„Hansine!“ sagde han med en Stemme, der skulde være be-